

Sygn. akt III CNP 2/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa B.P.-Z. i W.Z.
przeciwko P.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 września 2021 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

P.S. - pozwany w sprawie z powództwa B.P.Z. i W.Z. o zapłatę - wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 września 2020 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 lutego 2019 r., zasądzającego od pozwanego na rzecz powodów kwotę 46 464,05 zł z ustawowymi odsetkami.

Skarżący podniósł, że orzeczenie jest niezgodne z art. 118, art. 646 oraz art. 471 k.c.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności

odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 do elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe. Oprócz tego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może być oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c. *a contrario*).

Skarżący podnosi, że poniósł szkodę w wysokości 46 464,05 zł, tj. kwoty zasądzonej od niego na rzecz powodów zaskarżonym wyrokiem. Taki sposób uzasadnienia jest jednak niewystarczający, bowiem przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, gdy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2020 r., II CNP 8/20 oraz z dnia 25 listopada 2020 r., III CNP 5/20 - niepubl.). Wymaganie wykazania poniesienia szkody oznacza przy tym, że skarżący musi wykazać, że szkoda faktycznie wystąpiła w jego majątku, tj. np. że uregulował zasądzone roszczenie. Ponadto sam fakt zasądzenia od niego określonej kwoty nie jest tożsamy z poniesieniem przez niego szkody. Skarżący powinien zamieścić wywód uzasadniający, z jakiej przyczyny wydanie zaskarżonego wyroku spowodowało szkodę w jego majątku. Szkoda musi przy tym być poniesiona w chwili składania skargi, a jej kwota oraz czas poniesienia dokładnie określone. Poza tymi wymaganiami skarżący powinien przedstawić dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie wskazanej szkody (zob. np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2020 r., III CNP 2/20, niepubl.). Tymczasem skarżący w niniejszej sprawie nie tylko nie przedstawił dokumentów uzasadniających faktyczne poniesienie przez niego szkody, ale nawet nie uprawdopodobnił, że szkoda w jego majątku już nastąpiła.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności prawomocnego orzeczenia, jako niespełniającą wymagań ustawowych na mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jw